

خطابه حضرت عبدالهء راجع به نوروز در مقام اعلی

حضرت عبدالهء

نسخه اصل فارسی

خطابه حضرت عبدالهء راجع به نوروز در مقام اعلی

روزِ عیدِ نوروز است. اعیادِ ما خیلی عظیم است؛ در میانِ جمیع ملل نظیری ندارد. همین طور ایامِ ماتم ما هم خیلی شدید است. لکن چون ما در یومِ مبارک در این عالم بودیم، عید را در ایامِ مبارک می گرفتیم. دیگر بعد از صعودِ مبارک حالتِ عید نداریم، زیرا به خاطر می آوریم در چنین روزی در ساحتِ اقدس مشرف بودیم. چون این به خاطر می آید، حالتِ سرور نمی گذارد، والا عید را خیلی مکمل می گرفتیم. صبح بر می خواستیم در نهایتِ سرور. در این ایامِ خیلی با فرح بودیم. ایامِ اعیاد به قدرِ امکان خیلی منظم و مرتب بود، گل و ریاحین و شیرینی. عیدِ ما روزی است که به عون و عنایتِ الهی از برایِ ماها اسبابِ شهادت فراهم آید. آن سرورِ ابدی است و آن عیدِ سرمدی است. اگر چنین چیزی فراهم بیاید و اسبابِ بلا از هر جهت جمع گردد و در سبیلِ الهی در مشقتِ افتیم و در حبس و زجر باشیم، آن روزِ روزِ بشارت و فرح و سرورِ ما است. آن روزِ روزِ عروسی ما است که ما را بر رویِ صلابه بکشند. دیگر سروری و فرحی اعظم از این نمی شود. فی الحقیقه باید این ایامِ اعیاد، که ایامِ تعطیل است و نفوس مسرورند و ایامِ الفت و محبت است و یومِ اجتماع است، یک نتیجه ای داشته باشد، یک مذاکرات و مشورت هائی در اموراتِ مفیده شود تا نتایجِ ابدی بخشد. مثلاً یک شورایِ عمومی شود برای تبلیغ، یک شورایِ عمومی برای امور خیریه و مسائل نافع. خلاصه یک نتیجه ای داشته باشد، بی نتیجه نماند، تا از این فرح و سرور و انجذاب و اشتعال و انشراح آثاری ظاهر گردد. و دیگر آن که باید اغنیاء در این ایامِ خیلی مراعاتِ فقرا را بنمایند تا آنکه عموم مسرور باشند، نه اینکه سرور و فرح حصر در اغنیاء باشد. فقرا و اغنیاء باید هم حال باشند، یک نوع عیش و عشرت نمایند. (مأخذ: نجم باختر، سال 14، شماره 12، ص

(384

ORIGINAL